

Gândul

Samoila

Zace în sine domnia sa gândul,
Ascultând, relaxat, șoapte discrete
Ce-i spun că-i veni și lui rândul
Să poarte povara nemuririi concrete.

Nu-i pasă de hrană, de-avere, de bani,
El umblă mai iute ca însăși lumina,
E singur, sărmanul, nu are dușmani,
Și nimeni nu știe că-n dânsul e vina.

Uneori e tandru, și asta-i otravă,
Alteori, e tăios ca lama de brici,
Câteodată e bun, și se varsă degrabă
Oriunde găsește o breșă-n „chirpici”.

Ușor, dă târcoale minciunii prospere,
Întinzându-i capcane din aur croite,
O strânge de gât atât cât să spere
În lumea cu simțuri și iz de elite.

Zace în sine domnia sa gândul,
Nu-i vine să creadă că are și fețe
Sub forma ce azi îmbrăcându-l
Îl vinde „en gross” în târguri și piețe.

M-aș face și eu de gând vânzător,
Dar cine, oare, să cumpere-ar vrea
Trecut ambalat într-un trist viitor
Să-i țină de cald când iarna e grea?